

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger, 15.

HISTORIA DE ACTUALITAT.

CAPITOL PRIMER.

L'escena passa a casa d'una família ben acomodada. Es un matrimoni molt decent y dihenho en una paraula: va a missa cada dia y a confessar cada setmana.

CAP. II.

Las visitas de la casa las constituïen reparadors, reparadoras, llusos, miquels, *hijas de Maria*, varios capellans y algun qu'altre canonge.

CAP. III.

Aquest matrimoni té una filla, hermosíssima criatura de 18 anys, que per supòst es també *hija de Maria*, reparadora, miquela y lluisa.

CAP. IV.

Aquesta noya s' enamora perdudament de un jove que estadia per capella, ab qui vol casars' hi de totes passades; pero 'l seminarista que també l'hi agrada molt la noya, no té ganas de penjar los habits, y ni ha pensat encara si l'arbre en que hauria de penjarlos seria figuera ó taronger. En una paraula: aquell jove voldria a la noya per majordona.

CAP. V.

Los pares de la noya s' oposan al matrimoni y als projectes del aprenent de bisbe, y acuden a las exhortacions y talent de un dels canonges, visita cotidiana de la casa.

CAP. VI.

Com si ab lo canonge no n' hi hagués prou, prenen part en las prédicas tots los capellans y demès visitas de la casa.

CAP. VII.

Continúa lo capitol anterior.

CAP. VIII.

La noya s' mareja y no sab lo que fer; l' estudiant li proposa fugir ab ell en una nit de lluna, montats en un caball blanc y totes aquelles coses que sabem dir tant bonicas tots los que 'ns dediquem al ram de novel·las històriques. Per supòst que la noya, (batejema ab lo nom d' Emilia) se resisteix; ella no vol dar de cap manera un disgust als seus pares y per últim consent en sortir una nit al balcó que lo futur mossen Esteve (ab aquest nom batejo al minyó) se passejarà pel carrer al punt de la una, y aixís podran parlar sense testimonis.

CAP. IX.

Continúan las prédicas dels capítols VI y VII; la pobre Emilia va perdent la xaveta. Arriba la una de la nit, surt al balcó (vivía en un entressuelo del carrer de la Gran Via) l' Esteve l' esperava y comensan a discutir; y a lo millor de la conversa, quan semblava que l' Emilia estava mitj resolta a fer lo farsellet per anarse n' ab l' Esteve, surt un sereno de la primera

cantonada y 'ls dona la bona nit. Tanca ella la finestra d' una revolada y arrenca a corre ell cap a la plassa de Tetuan.—En aquella época, no s' havia fet encara 'l monument projectat a las *Glorias de la guerra d' Africa*.

Queda 'l sereno parat, busca 'l pito y no se 'l troba y diu ab lo tò sentenciós y véu ronca propia del ofici: —¡Ola, ola!

En aquell moment se li acosta un tinent de infantaria que havia presenciât l' escena per complert y qu' estava enamorat també de l' Emilia.

CAP. X.

L' endemà l' Emilia s' lleva tart y la seva mare observa que fa ulleras y que s' adorm tot ohint missa ¡Pobret! Entre l' Esteve y 'l susto del sereno no havia pogut aclucar l' ull en tota la nit; quan lo canonge y demès companys se presentan a sermonejarla, diu que aquella nit no ha dormit, que se li ha presentat la Verge Maria tota cuberta de flors y ab un gran raig de llum fentli véure que aquell matrimoni no li convenia de cap manera. Tothom queda admirat de la aparició y s' agenollan tots y resan una part de rosari donant gracias a la Verge pel miracle.

CAP. XI.

A dos quarts d' una de la nit, l' Esteve ja passeja per la Gran Via; a tres quarts lo tinent compareix ab dos companys més y ofereix una espasa a l' Esteve, qui antes que batre's prefereix cedir lo camp en absolut al militar; a la una surt la noya, lo tinent hi corre ab lo cor inflammat, ella s' assusta, fa un xisclet ben petit perque no 'l pugui sentir ningú y s' desmaya. Lo tinent, per retornarla, escala 'l balcó y surt de la casa quan ja apuntava 'l dia. ¡Y l' sereno? ¡Oh, l' sereno! Tenia por de pluja y s' havia posat la caputxa.

CAP. XII.

Segueix la noya explicant aparicions nocturnes y vejense ab lo militar; los capellans continúan las prédicas ab més insistència y 'l tinent ab menos; la pobre Emilia no saben que fer, pert cada dia més la xaveta y 'ls pares están contents, pero molt contents, perque la seva filla está en cami de ser santa.

CAP. XIII.

L' Esteve no s' veu més, ni 'l militar tampoch; l' Emilia de tot diu ament observan en ella gran vocació per l' aïslament y fan qu' entri en un convent de novicia.

CAP. XIV.

De novicia, passa a monja de debó.

CAP. XV.

Y sent monja de debó está contenta, molt contenta, perque si l' Esteve l' havia deixada y 'l militar no s' recordava d' ella, a lo menos s' havia casat: era esposa de Jesús.

CAP. XVI.

Pero sols véu al seu marit ab los ulls de la fé. ¡Si al menos a la nit tingués aparicions! Pero ¡ca! ¡ni 'ls milt!

L' enteniment de la pobra Emilia se va enterbolint cada dia, hasta que queda lo que se 'n diu una ximplota; los pares, al contrari més contents que may, per ells es una verdadera santa. A tot aixó ha complert 23 anys y 'l confes del convent li fa saber que ja es major d' edat. ¡Infelís! En la seva curta imaginació va preguntar: —¿Es a dir que ja podria avuy casarme sense permis dels meus pares?— De què l' hi havia de servir si tenia prestat jurament que no podia desfer!

CAP. XVII.

Arriba la setmana santa, y ab ella l' hora en que l' iglesia diu: «Jesucrist ha mort, tots los cristians deuen estar de dol.»

A l' Emilia no li passa per alt aixó y riu, s' arregla més bé que de costum; a falta de mirall se mira en lo rentamans de la celda; abraça a las demès monjas, salta, brinca y fins balla.

—¿Qué tindrà Sor Emilia avuy que divent estar trista está per lo contrari tant alegre?

—¿Qué tindrà? diu la mare Abadessa.

—¿Qué tindrà? repeteixen confés, hermano, jardiner y demès entrants de la casa.

¡Qué volen que tingui! Ha sapigut com hém dit qu' era major d' edat; l' iglesia celebra la mort de Jesús, y ella... ¡Oh ella! Celebra nada menos que l' haverse quedat viuda, perque aixís passats los deu mesos podrà tornarse a casar a gust.

La segona part d' aquesta verídica historia, la deixem a la ben trempada ploma del reverent pare Morell.

P. A. U.

SPLEEN.

(A. P. ARDERIU.)

Exceptuant lo morir-se, no hi ha res tant desagradable com estar de mal humor.

Lo mal humor es una malaltia: es precis partir d' aquesta base perque 'ns entenguem y poguem treure alguna conseqüència una mica acertada.

Cóm s' introduïeix en lo cos, no se sab: nos adonem de que 'l tenim quan ja s' ha apoderat completament de nosaltres. Ara, tocant als efectes, ja es un'altra cosa; los coneixem perfectament, y 'ls donem a coneixre a tots los que 'ns voltan.

Hi ha personas que quan están de mal humor pican de peus; altres buscan rahons a tothom; altres pegan a la dona, ó als fills, ó, a falta d' aquests, al gos; altres, en fi, pensant que *un clavo saca otro clavo*, se 'n van a la primera iglesia que 'ls ve entre peus y s' casan.

Lo caràcter especial d' aquesta malaltia consisteix

en que no fa diferencia d'edats, sexes, estats ni posicions. L'apoplegia ataca als de coll curt, la tísia als enfonsats de pit, la gota als rics, la gana als pobres, la rosa a las criatures. Lo mal humor no s'entén de camandulas: ab la mateixa frescura s'apodera d'un capitalista que d'una treballadora dels *Atmetlions*; tant facilment invadeix la clopsa d'un sabi com lo cervell d'un cap sense cervell: rics, pobres, sabis, tontos, joves, vells, homes, donas; tots son victimas per igual d'aquesta maravillosa enfermetat, importada, segons malas llenguas d'Inglaterra.

Demostrat fins a la evidencia que 'l *spleen* es una malaltia, puch entrar desde luego a cumplir lo meu propòsit: aixó es, exposar lo remey, ó 'ls remeys, més propis pera combatrel.

Y dich los remeys, porque son molts los que jo, gracias a un pacientissim treball, hi lograt descobrir. Apart de que en cada edat, sexo y posició s'ha d'atacar la dolencia de diferent manera, s'ha de tenir per ben entés que per cada respectiva agrupació pot acudir-se a varios sistemas curatius. Lo qual no deixa de ser un bon consol pels malalts, pues casi poden tenir la seguretat de que, haventhi tants recursos, molt arrapat ha d'estar lo seu mal humor porque ab un ó altre no logrin treure's de sobre.

Seria interminable apuntar un per un los especifics contra 'l mal humor de tota la humanitat: ni l'espai m'ho permet, ni 'm dona la gana de ferho. Anem, pues, al grà, circunscribimnos al nostre tema y entrém a esbrinar aquest assumpto:

Remesys contra 'l mal humor dels joves.

Quan un hom no porta premsa, lo millor es deixar la curació encomanada al temps.

Algú potser se figurará que hi dit una tonteria; si acás, li adverteixo que 'l tonto es ell.

Lo temps es lo remey més bó y més barato que s'ha conegut: podrà ser una mica calmos en los efectes; pero tart ó aviat surt ab la seva: ell y 'l Papa son casi bé 'ls únics que poden titularse *infalibles*.

A qualsevol li haurá passat. Un dia 'ns trobém de mala lluna, tenim un humor dels diables, tot nos molesta, si gosessem nos donariem bofetadas a nosaltres mateixos. Pero vè 'l vespre, nos fiquém al lit, dormim set ó vuyt horas com uns benaventurats, y 'l endemà 'l demati nos llevém més aixerits qu'un pèsol y més alegres qu'unas Pasquas. ¿Per qué? Perque si; porque han passat algunas horas, y aquest curt espai de temps ha exercit sobre nosaltres sa acció benéfica, desvaneixent lo *spleen* que 'ns rosegava.

Los que han assegurat que 'l temps es or, ho han dit tant en lo sentit de recomenar la afició a aprofitarlo, com en lo d'aconsellar que en certs cassos s'ha de llensar prudentment.

A pesar de tot, pot succehir que un no tingui prou paciència per esperar que 'l temps lo curi, ó, y aixó es lo més grave, que 'l seu mal humor se torni tant persistent, que per 'l istil d'aquella insignificant febre que devora als tísichs, arribi a convertirseli en una carga empalagosa, pesada é inaguantable.

Per més que no ho sembli, lo segon cas abunda tant entre 'ls joves del dia com las ratas en las clavegueras de Barcelona.

En efecte: ja siga porque 'ls joves se tornan homes massa aviat, ja porque 'l esperit del sigle XIX dona un nequit especial al cos humà, la juvenut dels nostres dias, al arribar als vintidós ó vinticin anys, se troba cansada, enguniosa y presa completament, salvo raras excepcions, de la malaltia que 'ns ocupa; del mal humor.

Mil vegadas m'hi trobat ab companys y amichs que, en un moment d'expontaneytat, m'han posat de manifest la lamentable situació de la seva anima.

—No sé;—m'ha dit més d'un d'aquestos,—estich bó y 'm trobo malament; no desitjo res y coneix que 'm falta alguna cosa. Trobo lletjas totas las donas; tots los quadros me semblan mal fets; las comedias no tenen solta; 'ls dramas me donan mareig; los periódichs son sossos; la política 'm fastidia; la broma 'm fa plorar; las llágrimas me fan riure: en pocas paraulas, se 'm figura que han donat un bany d'una pintura extranya a tot lo que 'm rodeja, de manera que lo qu'és blanc ho veig negre y lo qu'és negre ho miro blanc.

Aquest exemplar que 'ls presento, no hi ha que daptarlo, es un mal humorat furios: está en l'últim grau, en lo *delirium tremens* del *spleen*.

Quan s'arriba aquest cas, no hi ha que perdre temps; a posarhi remey desseguida, ó sinó, tardis *piulastis*.

Primer consell: ocuparse bé, buscarse treball de qualsevol classe y entregarse a una activitat vertiginosa.

L'home que té 'l temps ocupat, no pot aburrirse de cap modo. No importa precisar la ocupació més convenient, totas son bonas. Y si la fortuna, ó la desgracia, lo posan en lo cas de no tenir res que fer, ja

sab lo que li toca; que compri un gat y que 'l pentini.

Si per aquest sistema no 's cura, llavors s'apela a la segona proba. Una de las caborias que desvaneixen més al home, es la de fer versos. Hi ha hagut persona que ha ensajat aquest remey per desvaneixes ab tant exit, que desvaneixentse, desvaneixentse, ha acabat per tornar-se ximple.

Vinga, pues, fer versos curts, llarchs, de totas mides y géneros: vinga fer décimas *al mar*, epítells a la lluna y sonetos a la selva umbria; vinga combinar redondillas, tercetos y octavas reals cantant la nit, las papallonas, la primera ilusió, l'últim suspir y tota aquesta régua de curiositats tant propias pera ser cantadas y fins, si convé, balladas; vinga pujar a caball de la fantasia y anarsen a passejar per aquestos mons de Déu, donant un petó al sol, una puntada de peu a las estrelles y un cop de cap en lo punt més elevat de la bóveda celeste.

Suposém que, a pesar dels pesars y de tota la bona voluntat del pacient, lo mal humor continúa; pues abandoném lo sistema, y probémne un altre.

Lo remey que ara valga a explicar—lo tercer de la mèva llista—li donat a molts joves, y, ho dich ab legitím orgull, a ben pocs ha anat malament.

Y 'l remey, molt fácil de procurar-se, es aquest: buscase xicota, promesa, núvia, moxa, flavia ó 'l nom que vos'les vulguin donarli.

Reparin—y la observació es molt seria,—que no dich *dona*, porque aixó suposa casori, y si ho haguéssim d'arreglar aixis, si que 's podria dir qu'és pitjor lo remey que la malaltia.

Una xicoteta. Han calculat vostés tota la extensió, tot lo significat d'aquesta paraula?

Mirinho com vulguin, no hi ha res que distregui més: sobre tot si un sab manegarsho de manera que 'l cor s'hi interessi una mica, lo cap un'altra mica y 'l amor propi una miqueta més que 'l cap y 'l cor.

Aquella obligació d'anar-la a esperar a tal ó qual hora; aquelles passejadas carré amunt y carré avall, contant las pedras de l'acera y mirant si ella tréu lo nas per la poética finestrata; aquelles nits fent cartetas d'amor ó de repulsa; aquelles horas empleadas en descifrar las geroglíficas epistolares ab que ella contesta; avuy acompanyala al teatro, demà portala al ball, un altre dia convidala a anar a fora... La vida passa com un llampech, los dias s'enllasan los uns ab los altres d'una manera invisible, y sense sapiguer com ni de quin modo, un se troba ab que ha viscut un any volant. Devegadas també 's troba ab lo pare de la noya que li dona un trastasso; pero d'aixó no hi ha que ferne cas: son gangas del ofici.

Endavant: gasta curat lo pacient? ¿Si? Me 'n alegro... ¿Continúa 'l mal humor? Pues continuém també la exposició de sistemas curatius.

En obsequi a la brevetat, porque tant si vol ploure com no, es tart, donaré algunas lleujeras apuntacions de certas probaturas ensajadas ab molt bon exit.

La victima del *spleen* que ab los remeys anteriors no hagi conegut res, pot dedicarse a lo següent:

Primer: rondar tot lo dia del un cap al altre de Rambla, mirant las caras de las personas y bestias que hi passen. Ne veurá de tant extrambóticas que 's distreura vulgas no vulgas.

Segon: freqüentar las sessions que celebra l'Excelentíssim Ajuntament, escoltant los discursos que allí 's disparan.

Tercer: llogar una habitació quals balcon interiors donguin sobre un safreig, y estarse contemplant las pintorescas escenas que allí tenen lloch.

Quart y últim: procurar-se una canya, un cordill y un am, y anarsen a las escalas del moll a pescar sense esqué. Y dich sense, porque sempre es més económic: tant si n'hi posa com no, lo resultat será igual.

O la ciencia y la investigació de la causa de las cosas no serveixen de res, ó ab aquest arsenal de especifics lo mal humor desapareixerá per forsa.

Pero, prenémo pel cantó dolent y suposém que *ni por esas*.

Llavors l'infortunat malalt no té altra escapatoria que apelar al recurs suprem.

Se 'n vá al carrer de Fernando, número 20, y 's fica a la botiga de 'n Vives. Per poch que sapiga explicar-se, allí li proporcionarán remeys *infalibles* contra 'l mal humor. De dotze rals per amunt, n'hi ha de tots los sistemes.

FANTÀSTICH.

LO DEJUNI D'UN RECTOR.

—Ja he dit la missa: cuyta, Pancrás, tréu las alforjas que las durás; n'irém cercantne pèl lloch recapte que sent dejuni lo día es apte. Dels feligresos jo no 'n tinch cap qu' en tal diada s'ompleni 'l pap; tots ells segueixen lo costum meu

gran abstinencia per servi a Déu; y aixis quan mori tindré 'l plaher d'anar a la gloria com apetesch...
—Vaya uns dejunis, mossen Francesch!
—Vaya uns dejunis que deurém fer!

—Que Déu lo guardi, senyor rector!

Bé, ¿com ho passa? ¿Se troba bó?

—Per ara guapo, germana Agnès, mes me fatiga l'anar a pagés.

—Segui a la taula; vingui a n' aquí,

que necessita pendre un bossi.

Tinga una truyta; dotze ous hi ha;

també que menjí lo sagristà.

—En nom del Pare de tot poder

aqueixa pena me concedesch...

—Vaya un dejuni, mossen Francesch!

—Vaya un dejuni qu'aném a fer!

—Ay! no, no marxi, no ho permetém;

dins poca estona n'esmorsarém.

—Germana Pepa retiro al punt!

—Si, qu'aquí casa no 'ns vindrá d'un.

Tenim llubarros y un llus sencer

qu'es lo regalo d'un masover:

qué vosté 'l tasti jo crech qu'es just

y luego 'm diga si té bon gust.

—Si Déu me dona coneixement

lo paré a darvos bé m'ofesch...

—Vaya uns dejunis, mossen Francesch,

—Vaya uns dejunis que n'aném fent!

—Cansat se troba! Descansi un xich

qu'ha de menjarne pa de pesich;

y després beure d'aquest licor

una copeta, que dona cor;

que sent deu horas no vindrá mal

y així a sa casa n'iré com cal;

que 'l cemi es are molt fatigós,

y vosté 's cansa sentne tant gros....

—Germana, Antonia, m'está enternint!

per sas paraulas pendré 'l refresch...

—Vaya uns dejunis, mossen Francesch!

—Vaya uns dejunis qu'aném crosant!

—Busca lo llibre, cuyta Pancrás,

y dalt la trona m'el pujarás.

—(Sermó de tarde ja será bó

si dels dejunis parla 'l rector!)

—Germanas caríssims: féu ab anhel

gran abstinencia per anar 'l cell!

Jo així ho practico de dia y nit

y no perill de cap enft.

Lo gran dejuni que m'he imposat

ab gust practico; si bé patesch...

—Vaya un dejuni, mossen Francesch!

d'aquest dejuni... ¡tins m'hi purgat!

JOAN DE LA TAVELLA.

ESQUELLOTS.

Los neos fan lo bót. Desde la escriadassa del diumenge contra 'ls miquels, han decidit no fer cap professó, y aixó que 'n tenian moltes de preparadas.

Una senmana santa sense cucurullas! Y en temps d'en Cánovas y de 'n Pidal!

Horror!

Diuen que 'l capitá manaya ha demanat lo retiro.

Han quedat definitivament disoltas las músicas de artilleria y de ingenyeres.

Naturalment, com las cosas van tan bè, no estém per músicas.

Pero 'l ministre de la guerra no ha tingut en compte

per res, ni la antigüetat, ni 'l mérit de aquestas bandes,

que serán molt difícils de reemplaçar.

Si al menos las sustitubis ab una banda de pilos,

que si algun cop vingues a Barcelona podria donarli

una serenata.

Plé d'entusiasme descriu lo *Brusi* la nova imatge de

la Verge de l'Esperansa, obra de 'n Vallmitjana col-

locada en la capella del mateix nom, y benchida pèl

Dr. Vergés.

Parla 'l *Diari* de la actitud de la imatge, del plegat

del vestit, del modelat de la cara, del encarnat y de la

pintura, de un tapis de vellut carmesí sobre 'l qual res-

salta y de la iluminació del camaril, y reclama que se

li fassa un altar nou.

Per mí que li fassan.

Pero seria millor que se 'l guanyés.

¿De quina manera?

Comensant a fer alguns miracles.

S'ha mort lo cuíner del emperador de Russia, y

aquest alt personalte s'ha fet representar en lo seu en-

terro y funerals.

¿Vostés se 'n estranyan? ¿Y per qué? ¿Hi ha per ven-

tura ningú més important que un bon cuíner?

Quantas vegadas lo cuíner Iranzo, que aixis s'

anomenava, hauria fet olivadar al seu amo las penas y

amarguras, los temors y sossobras inherents al càrrech

de emperador!

Hi ha per ventura res més fàcil que anegar al nihilisme en una bona salsa?

Lo cuynier Iranzo tenia frasses oportunes. Acostumava fer los *menús* plens de faltes de ortografia, y un dia un general que havia sigut ministre de Rússia a Bèlgica se n'hi burlava.
—Oh, digué 'l cuynier, si sapigués d' ortografia, ja no seria a la cuyna.
—Donchs abont seriau?
—A Bèlgica representant a la Rússia.

Ja están conjuminats los pressupuestos municipals, los quals presenten un déficit de 400,000 pessetas. Déficit que després s' augmentarà, com acostuma a succehir en semblants cassos.

Jo ja ho veig: tenim un ajuntament de real ordre, y com a bon ministerial, no fa sino lo que veu fer. En Cos Gayon presenta 'ls pressupuestos ab un déficit?

Donchs 'l Ajuntament de Barcelona també. O tots moros ó tots inglesos.

No la matarán, no a Catalunya, mal que pesi a n' en Cánovas, a n' en Romero Robledo, al Eudayen y demés partidaris dels tractats de comers.

Ab aquets tractats de comers podran matar unas industrias; pero al detrás ne sortiran d' altres immediatament, fent si es precis tota classe de sacrificis.

O sinó, responga per nosaltres lo que devia ser monument a Colon.

A pesar de tants concursos de projectes, concursos d' estatuas, concursos de fonamentació, discussions y sous y banquetes, y municipi de Cénova y discursos y reverencias de D. Francisco. a pesar de tot aixó—en un instant tan crítich per la industria espanyola—s' ha prescindit del monument, y en lloch seu s' está construint una xamaneya de ferro.

¡Llor a la industrial!

Segons tenim entès la tal xamaneya está destinada a un alt forn per purgar lo metall de una nova mina que ha descobert l' insigne arquitecto Sr. Bohigas.

Si jo fós *Diari de Barcelona* ó *Correo Catalán*, avuy publicaria 'l següent suello.

«Los monumentos que aquest any han cridat més l' atenció dels fiels, que han anat a fer, com deuen, las estacions, han sigut los de Urquinaona, Castaños, Güell y Ferrer, Clavé, y Glorias de la guerra de Africa.

»En quant als de n Prim y Colon, no han ofert cap novedat, comparats ab l' any passat.

»Lo públich ha estat mol respetuós ab tots, y 'ls carrers sobreixian de gent ab la robeta de las festas. Tenim que lamentar que certas casacas y 'ls anells damunt dels guants se van perdent sensiblement.

Cullit al vol lo dia del dijous sant.

Un tipo que sembla vingut de la vall de Aran, al veure que ningu treballa, pregunta a una senyora:

—Digui, bona senyora, ¿qué celebran avuy aquí que tothom vá de una iglesia al altra?

—Que s' ha de celebrar sant cristiá..... que Nostre Senyor es mort.

—¿Qué diu? Que Nostre Senyor es mort?

—Y donchs, que no ho sabia?

—Ay, pobre senyor!... *Dieu i' haja ben perdonat.*

Del *Correo Catalan*:

«Ha mort a Sant Sadurn de Noya 'l conegut hisendat é industrial D. N. N., persona de grans qualitats morals y fervent católich. Il·lustrat agricultor, havia plantejat en sa hisenda de Sant Sadurn variadas industrias artisticas, en particular l' *elaboracio de la mistela*.

Prenguin nota: pels carlins no hi ha producte artístich com la mistela.

Miste-que redios.

Ja s' ha publicat la llista de la companyia lirica que treballarà al Liceo després de Pasqua. ¡Y quin bé de Déu! En Massini, en Maurel, la Theodorini, la Pasqua, etc., etc., etc. Entre las operas noves que se 'ns prometen hi figuran *Lo barco fantasma* de n Wagner. Aixó si qu' es un vá y tot.

Al mateix temps comensarà a treballar en lo *Principat* l' aplaudida companyia de n Mario, que posarà las obras noves estrenadas a Madrid.

A lo menos després dels dejunis de la quaresma, 'l Sr. Bernis vol favorirnos ab una gran abundancia de menjars delicats.

Y are per acabar, uns quants ecos de la quaresma passada, que m' envia un amic que estudia per capella:

Un home ja de alguna edat vá anarse a confessar. —¿Quant temps fa que no ha estat a confessar? fou la primera pregunta que vá endressarli lo confés.

—¿Quant temps? ¿Quant temps? responia 'l penitent com volguentse n recordar.

—Si, fill meu, es precis saberho.

—¿Quant temps? tornava a repetir lo nostre héroe; pero digui, ¿necessita saberho de un modo exacte?

—Exacte materialment, no; pero lo més aproximadament possible.

—Pues farà uns 45 anys aproximadament.

—¿45 anys? exclama lo confessor mitj sorprés, y re-fentse de prompte, afegeix ab aquella mitja rialleta canónica tant propia de la gent de sagristia:

—Caramba, donchs, que n sabrem de cosas bonas.

—¡Ah! ¿si? Donchs ara no sabrà res.

Y aixecantse de prompte vá deixarlo ab un pam de ná.

Un altre que no hi havia anat may, vá resoldre anarhi quan tenia ja 71 anys.

Haventli fet lo confés la mateixa pregunta li vá contestar:

—Endevinio.

—¿Quant fa?

—Endevinio.

—¿Sis anys? Dos anys?

—Endevinio.

—¿Deu anys?

—Endevinio.

—¿Vint anys?

—Endevinio.

—¿May?

—Endevinat!

—Aixó, pues, exclamá 'l confés, promet ser una mica llarguet, jo estich dejú y de primer voldria anar a prendre xocolate.

—¿Tardará gayre a tornar? pregunta 'l penitent.

—Endevinio.

—¿Mitja hora?

—Endevinio.

—¿Una hora?

—Endevinio.

—¿Que potser no tornarà a baixar?

—Endevinat.

Un jove d' aquells estantissos que si no fos perque s' pintan molt se veuria que son vells y fan sempre nosa a la cantonada de ca'n Llibre, volia entrar en la confraria dels Lluisos, y 'ls companys van advertirli que avants de tot devia anar a confessar.

Aixis ho va fer.

Lo sisé manament omplia la part més grossa del sach de las sevas culpas; lo confés vá ferli un sermó molt serio, dihentli entre altres cosas:

—No veu criatura de Nostre Senyor, que ab aquest vici lo que únicament fa, es espantarse la salut?

—Donchs jo, digué 'l penitent, si n' abuso tant, més que per vici, es perque m' han assegurat que aixis se m' aclararia la vista.

—No ho cregui, sant cristiá, no ho cregui (repetí 'l confés); si aixó fos veritat, pot estar ben segur que jo hi veuria d' aquí a Mallorca.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

AL CIUTADÁ ZARANDIETA.
Jo 'm creya, (t' ho dich formal)
tení un amic de primera
ab tu, y que nostre afecte era
d' una amistat com total;
mes jo no sé per quin mal
ni ab quin motiu t' hauré ofés,
que tu sense més ni més
aquella amistat tant bona
has convertit en segona...
y donchs; ¿aixó qu' es? ¡Dos tres!

JENANI.

II.

Una dos-tres tinch a hu-tres
qu' es casada ab lo total
y are m' escriu que aquest més
marxará a Portugal.

AREDNABAL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

4	— Una consonant.
1 7	— Una nota musical.
3 9 1	— Un licor.
6 7 3 2	— Un instrument.
1 2 8 7 2	— Nom de dona.
1 9 8 7 4 2	— " " "
4 5 4 7 6 7 2	— " " "
2 6 5 1 2 8 7 2	— Una ciutat.
1 2 3 4 5 6 7 8 9	— Nom de home.
4 2 3 9 6 7 8 2	— " " dona.
1 2 3 7 2 8 9	— " " home.
4 2 1 7 6 2	— " " dona.
1 2 8 5 6	— " " home.
4 2 3 2	— Part de la persona.
3 9 4	— Nom de home.
3 5	— Nota musical.
2	— Una vocal.

P. B. SAMACOIS PETIT.

ANAGRAMA.

—Tot, ¿que vol veni al Retiro?

—¿Qué fan?

—Cantan la *Total*.

—Molt bé: vindré acompanya'l ab en Tot y en Casimiro.

ASNEROLF ALKUSPA.

ACENTIGRAFO.

Una punxa 's vá clavar
lo meu total l' altre dia
mes treureli vaig lograr
ab una lot que tenia.

UN LLEPA-FILS.

TRENCA-CLOSCAS.

PI ARA 'L TÈ.

Formar ab aquestas lletres combinadas lo nom de un carrer de Barcelona.

MARTÍ ROCA Y ROCA.

PARALELOGRAMO.

.....

.....

.....

Sustituir los anteriores pichs ab lletres que llegidas horizontalment digan: primera ratlla, una fruita; 2.ª, lo que acostuman a portar los pinxos; 3.ª, nom de dona; 4.ª, una beguda, dich, una planta; y llegidas verticalment: 1.ª, consonant; 2.ª, nota musical; 3.ª, lo que tenen las modistas; 4.ª, utensili de cuyna; 5.ª, un animal; 6.ª, part del home, y 7.ª, una vocal.

GIROFLÉ.

GEROGLIFICH.

×

PEEE

III

A

PEEE

UN GUINDILLA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Ca-mi-sa.
2. Id. 2.ª.—Da-rro ca.
3. MUDANSA.—Fraga-Frega.
4. ENDAVINALLA.—La O.
5. INSTRINGULIS.—Toros, Oros, Ros, Os, S.
6. LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—Cortinas.
7. ROMBO.—

S
R A P
R I B O T
S A B A D E L L
P O D E R
T E R
L L

8. GEROGLIFICH.—Per salas a las casas.

LO ROSARI DE L' AURORA

XURRIACADA CÒMICA Y RECREATIVA

per

C. Gumá y M. Moliné

Un magnífich álbom, ab un grapat de dibuixos y altres herbas.

PREUS:

Pel públich, en general. 2 rals.
Pels sagristans, majordonas, reverendos y nebotas,
que acreditin serho. 1 ral.
Ninos y soldados. mitja pesseta.

NOTAS:

—Aquest *Rosari* no surt solament el dematí: surt a qual-sevol hora que 's vagi a comprar.

—No fa mal-de-cap a ningú, ni molesta al veynat.

—Per mirarlo no es necessari portar bastó.—

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principals librerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOM

NORT-AMERICA

Aixerop lactífich, per augmentar la cantitat y callitat de la llet.

UTILÍSIM A MARES Y DIDAS

Aixerop pectoral, per curar la tos.

Aixerop antidiarreích estomacal, cura radicalment tota classe de diarreas.

Unich dipòsit en Barcelona, carré Petritxol, 2, Aixeroperia doctor Ferrer.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

Mira, Miquel, aquesta cucurulla guárdala bè, qu' encare que avuy no la pugas treure, ja la treuràs lo dia que 'ls
duguém á tots plegats á la Inquisició.